

ΩΡΑ ΕΚΤΗ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 140).

ΨΑΛΜΟΣ ΝΓ'. (53).

Ὁ Θεός ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με καὶ ἐν τῇ
δυνάμει σου κρινεῖς με.

Ὁ Θεός εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου
ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου.

Ὅτι ἀλλότριοι ἐπανέστησαν ἐπ' ἐμὲ καὶ
κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου· καὶ οὐ
προέθεντο τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν.

Ἴδου γὰρ ὁ Θεός βοηθεῖ μοι καὶ ὁ Κύριος
ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου.

Ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου, ἐν τῇ
ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς.

Ἐκουσίως θύσω σοι, ἐξομολογήσομαι τῷ
ὀνόματί σου, Κύριε ὅτι ἀγαθόν.

Ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με καὶ ἐν τοῖς
ἐχθροῖς μου ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

Ψαλμὸς ΝΔ'. (54).

Ἐνώτισαι ὁ Θεός τὴν προσευχὴν μου καὶ μὴ
ὑπερίδης τὴν δέησίν μου· πρόσχες μοι καὶ
εἰσάκουσόν μου·

Ἐλυπήθην ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ μου καὶ ἐταράχθην
ἀπὸ φωνῆς ἐχθροῦ καὶ ἀπὸ θλίψεως ἀμαρτωλοῦ.

Ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμὲ ἀνομίαν καὶ ἐν ὀργῇ
ἐνεκόντων μοι.

ΩΡΑ ΕΚΤΗ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίδα 140).

ΨΑΛΜΟΣ ΝΓ'. (53).

ὦ Θεέ, γιὰ χάρη τοῦ ὀνόματός σου σῶσε με, καὶ μέ τῇ
δύναμή σου ἀπόδωσέ μου τό δίκαιό μου.

Θεέ μου, εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου, δέξου στήν ἀκοή
σου τὰ λόγια τοῦ στόματός μου.

Διότι ἄνθρωποι ξένοι ξεσηκώθηκαν ἐναντίον μου, καὶ
ἄνθρωποι ἰσχυροὶ ἐζήτησαν νὰ ἀφαιρέσουν τὴ ζωὴ μου, καὶ
δέν σκέφθηκαν, ὅτι ὁ Θεός εἶναι μπροστά τους.

Ἀλλά νά, ὁ Θεός μέ βοηθεῖ, καὶ ὁ Κύριος εἶναι προστάτης
τῆς ψυχῆς μου.

Θά στρέψει τὰ κακὰ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μου· ἐσύ, Κύ-
ριε, πού εἶσαι ἀξιόπιστος στίς ὑποσχέσεις σου, ἐξολόθρευσε
τούς ἐχθρούς μου.

Μέ ὅλη τὴ θέλησή μου (τὴν καρδιά μου) θά προσφέρω σ'
ἐσένα, θυσία· θά σέ δοξολογήσω, Κύριε, διότι εἶσαι γεμάτος
ἀγαθοσύνη.

Διότι μ' ἐγλύτωσης ἀπὸ κάθε θλίψη, καὶ τὰ μάτια μου
εἶδαν τὸν ἐξευτελισμό τῶν ἐχθρῶν μου.

ΨΑΛΜΟΣ ΝΔ'. (54).

Δέξου, Θεέ μου, στά αὐτιά σου τὴν προσευχή μου, καὶ
μὴν παραβλέψεις τὴ δέησή μου. Πρόσεξέ με καὶ εἰσάκουσέ
με.

Μέ τὴ σκέψη τῆς θλιβερῆς κατάστασής μου λυπήθηκα,
καὶ ταράχθηκα ἀπὸ τίς ἀπειλητικές φωνές τῶν ἐχθρῶν μου,
καὶ ἀπὸ τὴν καταπίεση τῶν ἀμαρτωλῶν.

Διότι ἔρριξαν ἐπάνω μου τίς παρανομίες τους, καὶ μέ
ὀργὴν τρέφουν ἔτροφαν φοβερό μῖσος ἐναντίον μου.

Ἡ καρδιά μου εαράχθη ἐν ἐμοὶ καὶ δειλία
θανάτου ἐπέπεσεν ἐπ' ἐμέ.

Φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐκάλυψε
με σκότος.

Καὶ εἶπα· τίς δώσει μοι πτέρυγας ὥσει
περιστερᾶς καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω;

Ἴδου ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ ηὐλίσθην ἐν τῇ
ἐρήμῳ.

Προσεδεχόμενην τὸν Θεὸν τὸν σώζοντά με ἀπὸ
ὀλιγοψυχίας καὶ ἀπὸ καταιγίδος.

Καταπόντισον Κύριε καὶ καταδίελε τὰς γλώσ-
σας αὐτῶν, ὅτι εἶδον ἀνομίαν καὶ ἀντιλογίαν ἐν τῇ
πόλει.

Ἡμέρας καὶ νυκτὸς κυκλώσει αὐτὴν ἐπὶ τὰ
τείχη αὐτῆς, ἀνομία καὶ κόπος ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ
ἀδικία.

Καὶ οὐκ ἐξέλιπεν ἐκ τῶν πλατειῶν αὐτῆς τόκος
καὶ δόλος.

Ὅτι εἰ ἐχθρὸς ὠνείδισέ με ὑπήνεγκα ἂν καὶ εἰ ὁ
μισῶν με ἐπ' ἐμὲ ἐμεγαλορρημόνησεν ἐκρῦβην ἂν
ἀπ' αὐτοῦ.

Σὺ δὲ, ἄνθρωπε ἰσόψυχε ἡγεμῶν μου καὶ
γνωστέ μου, ὃς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐγλύκανάς μοι
ἐδέσματα, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἐπορεύθημεν ἐν
ὁμονοίᾳ.

Ἐλθέτω δὴ θάνατος ἐπ' αὐτοὺς καὶ

Ἡ καρδιά μου ταραχθήκε μέσα μου, καὶ δειλία θανάτου
ἔπεσε ἐπάνω μου.

Φόβος καὶ τρόμος μὲ κατέλαβε, καὶ μ' ἐσκέπασε σκοτάδι.

Καὶ εἶπα μέσα μου· Ποιὸς θά μοῦ δώσει φτερά
περιστεριοῦ, γιὰ νὰ πετάξω καὶ νὰ εἶμαι ἀσφαλής;

Νά, θά ἀπομακρυνόμουν φεύγοντας, καὶ θά κατοικοῦσα
σέ ἔρημο καὶ ἀσφαλῆ τόπο.

Ἐκεῖ θά περίμενα τὸν Κύριο, πού θά μὲ ἔσωζε ἀπὸ τὴν
ὀλιγοψυχία μου, καὶ ἀπὸ τὴ μανιώδη καταιγίδα τῶν ἐχθρῶν
μου.

Καταπόντισέ τους, Κύριε, καὶ φέρε σύγχυση στίς
γλῶσσες τους· Διότι βλέπω, νά ἐπικρατεῖ ἀνομία καὶ διχόνοια
στήν πόλη (τῆς Ἱερουσαλήμ) ἐξ αἰτίας τους.

Ἡ ἀνομία αὐτὴ ἡμέρα καὶ νύχτα περιφέρεται γύρω ἀπὸ
τὰ τείχη της, καὶ μέσα σ' αὐτὴν ἐπικρατεῖ παρανομία καὶ κα-
ταπίεση καὶ μόχθος καὶ ἀδικία.

Καὶ δὲν λείπει ἀκόμη καὶ ἀπὸ τίς πλατεῖες της τοκογλυ-
φία καὶ δολιότητα.

Θλίβομαι διότι, ἐάν κάποιος φανερός ἐχθρὸς μου μὲ
ἐξύβριζε, θά τό ὑπέφερα, καὶ ἐάν κάποιος πού μὲ μισοῦσε
ἔλεγε περήφανα λόγια σέ βάρος μου, θά κρυβόμουν ἀπ'
αὐτόν.

Ἐσύ ὅμως, ἄνθρωπε, πού σέ ἔβλεπα ὅπως τὸν ἑαυτό μου,
πού σέ εἶχα ἄρχοντα, φίλε μου καὶ γνωστέ μου, ὁ ὁποῖος
τρῶγοντας μαζί μου ἐγλύκαινες τὰ φαγητά μου· Ἐσύ μὲ τὸν
ὁποῖο πηγαίναμε μαζί στόν οἶκο τοῦ Θεοῦ μου μὲ ὁμόνοια,
(ἐσύ τό ἔκανες αὐτό);

Ἄς ἔλθει λοιπόν θάνατος ἐπάνω τους, καὶ ἄς κατεβοῦν

καταβήτωσαν εἰς ἄδου ζῶντες, ὅτι πονηρίαὶ ἐν ταῖς παροικίαις αὐτῶν ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσέ μου.

Ἐσπέρας καὶ πρωῖ καὶ μεσημβρίας διηγήσομαι, ἀπαγγελῶ καὶ εἰσακούσεται τῆς φωνῆς μου.

Λυτρώσεται ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τῶν ἐγγιζόντων μοι, ὅτι ἐν πολλοῖς ἦσαν σὺν ἐμοί.

Εἰσακούσεται ὁ Θεὸς καὶ ταπεινώσει αὐτοὺς ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων.

Οὐ γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἀντάλλαγμα ὅτι οὐκ ἐφοβήθησαν τὸν Θεόν.

Ἐξέτεινεν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐν τῷ ἀποδιδόναι·

Ἐβεβήλωσαν τὴν διαθήκην αὐτοῦ διεμερίσθησαν ἀπὸ ὀργῆς τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἤγγισεν ἡ καρδιά αὐτῶν.

Ἦπαλύνθησαν οἱ λόγοι αὐτῶν ὑπὲρ ἔλαιον καὶ αὐτοὶ εἰσι βολίδες.

Ἐπίρριψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου καὶ αὐτός σε διαθρέψει, οὐ δώσει εἰς τὸν αἰῶνα σάλον τῷ δικαίῳ.

Σὺ δὲ ὁ Θεὸς κατάξεις αὐτοὺς εἰς φρέαρ διαφθορᾶς.

Ἄνδρες αἱμάτων καὶ δολιότητος οὐ μὴ ἤμισεύσωσιν τὰς ἡμέρας αὐτῶν, ἐγὼ δὲ, Κύριε,

ζωντανοὶ στὸν ἄδη, διότι μόνο πονηρία καὶ κακία ὑπάρχει στὶς κατοικίες τους καὶ ἀνάμεσά τους.

Ἐγὼ ὅμως ἔκραξα πρὸς τὸν Θεό μου, καὶ ὁ Κύριος μὲ ἄκουσε.

Βράδυ, πρωῖ καὶ μεσημέρι θά διηγοῦμαι τίς θλίψεις μου, καὶ θά τίς ἀναγγέλλω στὸν Θεό, καὶ θά ἀκούσει τὴ φωνή μου.

Ὁ Κύριος θά λυτρώσει τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς πού μὲ πλησιάζουν, ὅσο πολλοὶ κι ἂν εἶναι, χαρίζοντάς μου εἰρήνη.

Θά μὲ ἀκούσει ὁ Θεός, καὶ θά τοὺς ταπεινώσει, αὐτὸς πού εἶναι προαιώνιος.

Διότι δέν ὑπάρχει σ' αὐτοὺς καμμιά ἀλλαγὴ πρὸς τό καλό, ἐπειδὴ δέν σεβάσθησαν τὸν Θεό.

Γι' αὐτό ἄπλωσε τό χέρι του, γιὰ νά τοὺς ἀνταποδώσει, ὅ,τι τοὺς ἄξιζε.

Διότι καταπάτησαν τὴ διαθήκη του, τό νόμο τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ἔγιναν κομμάτια μπροστά στήν ὀργή τοῦ προσώπου του, αὐτοὶ πού ἔνωσαν σέ συνωμοσία τὴν καρδιά τους.

Τά λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τους (τά λόγια τους) φαίνονταν πιο ἀπαλά ἀπὸ τό λάδι, ἀλλὰ στήν πραγματικότητα ἦταν βολίδες (φαρμακερὰ βέλη).

Ρίξε, ψυχὴ μου, τὴ φροντίδα σου, ἐπάνω στὸν Κύριο καὶ αὐτός θά ἐξασφαλίσει τὴ διατροφή σου· Δέν θά ἐπιτρέψει νά ἐπικρατεῖ διαρκῆς θαλασσοταραχὴ στὸν δίκαιο.

Ἐσὺ ὅμως, Θεέ μου, θά τοὺς κατεβάσεις (θά τοὺς καταθάψεις) σέ πηγᾶδι ἀφανισμοῦ.

Ἄνθρωποι πού χύνουν αἵματα ἀθῶων, καὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ δολιότητα, δέν θά προλάβουν νά φθάσουν στή μέση τῆς

ἐλπῶ ἐπὶ σέ.

Ψαλμὸς #(90).

Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειά τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀλυσθήσεται.

Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· Ἀντιλήπτωρ μου εἶ, καὶ φυγή μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπῶ ἐπ' αὐτόν.

Ὅτι αὐτὸς ῥύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου ταραχῶδους.

Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιδίς, ὄπλω κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ.

Οὐ φοβηθήσει ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας.

Ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ.

Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σέ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ.

Πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατάνοήσεις, καὶ ἀνταπόδοσιν ἀμαρτωλῶν ὄψει.

Ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου, τὸν Ὑψιστον ἔθου καταφυγήν σου.

Οὐ προσελεύσεται πρὸς σέ κακά, καὶ μάστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου.

Ὅτι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξει σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου.

Ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς

ζωῆς τους· Ἐγὼ ὁμως, Κύριε, θά ἔχω τὴν ἐλπίδα μου στηριγμένη σ' ἐσένα.

ΨΑΛΜΟΣ. #(90).

Αὐτὸς πού κατοικεῖ κάτω ἀπὸ τὴ βοήθεια τοῦ Ὑψίστου, θά ἀναπαύεται κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ Οὐρανοῦ.

Θά λέγει στὸν Κύριο· Εἶσαι βοηθός μου καὶ καταφύγιό μου· (Αὐτὸς εἶναι) ὁ Θεός μου, καὶ θά ἐλπίζω σ' αὐτόν·

Διότι αὐτὸς θά σέ γλυτώσει ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν κυνηγῶν, καὶ ἀπὸ κάθε λόγο πού φέρνει ταραχή.

Μέ τὰ νῶτα του θά σέ σκεπάζει καὶ θά ἐλπίζεις στήν προστασία τῶν φτερῶν του· ὡς ἀσπίδα θά σέ περικυκλώσει ἡ ἀλήθειά του.

Δέν θά φοβηθεῖς ἀπὸ φόβο νυκτερινό, ἀπὸ βέλος πού πετᾷ τὴν ἡμέρα·

Ἀπὸ κάθε πράγμα πού περιπατεῖ μέσα στό σκοτάδι, ἀπὸ κάθε συναπάντημα καὶ δαιμόνιο, πού ἐνεργεῖ κατά τό μεσημέρι.

Θά πέφτουν (νεκροί) χίλιοι ἀπὸ τὰ ἀριστερά σου καὶ δέκα χιλιάδες ἀπὸ τὰ δεξιά σου, ἐσένα ὁμως δέν θά σέ πλησιάσει (τό κακό).

Ἀντίθετα, ἐσύ θά ἔχεις ἀνοιχτά τὰ μάτια σου, καὶ θά βλέπεις, πῶς τιμωροῦνται οἱ ἀμαρτωλοί.

(Θά λές)· ἐσύ, Κύριε, εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου. (Καὶ ἡ ἀπάντησή)· τὸν Ὑψιστο ἔβλεπες καταφύγιό σου.

Δέν θά σέ πλησιάσουν ποτέ κακά, καὶ καμμιά μάστιγα ἀσθενείας δέν θά πλησιάσει στήν κατοικία σου.

Διότι θά δώσει ἐντολή στοὺς Ἀγγέλους του, νά σέ διαφυλάξουν σέ ὅλες τίς πορεῖες (τῆς ζωῆς) σου·

Θά σέ σηκώσουν στὰ χέρια, γιὰ νά μὴ σκοντάψει τό πόδι

λίθον τὸν πόδα σου.

Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσει, καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα.

Ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἤλπισε, καὶ ὀύσομαι αὐτόν, σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου.

Κεκράξεται πρὸς με, καὶ εἰσακούσομαι αὐτοῦ, μέτ' αὐτοῦ εἶμι ἐν θλίψει, ἐξελοῦμαι αὐτόν, καὶ δοξάσω αὐτόν.

Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν, καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούια (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός, (γ').

Κύριε, ἐλέησον (γ').

Δόξα...

Ὁ ἐν ἕκτη ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, τῷ Σταυρῷ προσηλώσας, τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ τολμηθεῖσαν τῷ Ἀδὰμ ἀμαρτίαν, καὶ τῶν πταισμάτων ἡμῶν τὸ χειρόγραφον, διάρρηξον Χριστέ ὁ Θεὸς καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ: Ἐνώτισαι ὁ Θεὸς τὴν προσευχήν μου καὶ μὴ ὑπερίδης τὴν δέησίν μου.

Στίχ: Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσέ μου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρησίαν διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἀμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα

σου σέ καμμιὰ πέτρα.

Θὰ πατήσεις ἐπάνω σέ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκο (δηλητηριώδη φίδια) καὶ δέν θὰ πάθεις τίποτε, καὶ θὰ καταπατήσεις λιοντάρια καὶ δράκοντες.

Ἐπειδὴ ὁ δούλος μου αὐτὸς στήριξε τὴν ἐλπίδα του σ' ἐμένα, (λέγει ὁ Θεός), θὰ τὸν γλυτώσω (ἀπὸ κάθε κίνδυνου). Θὰ τὸν σκεπάσω προστατευτικά, γιατί ἀναγνωρίζει τὸ ὄνομά μου.

Θὰ κράζει πρὸς ἐμένα καὶ θὰ τὸν ἀκούω, θὰ εἶμαι μαζί του σέ κάθε θλίψη. Θὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τίς δοκιμασίες καὶ θὰ τὸν δοξάσω.

Θὰ χαρίσω σ' αὐτόν μακροημέρευση, καὶ θὰ τοῦ δείχνω τὴ σωτηρία μου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούια (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός.

Κύριε, ἐλέησον (γ').

Δόξα...

Ἐσὺ πού κατά τὴν ἕκτη ἡμέρα καὶ ὥρα κάρφωσες στό Σταυρό τὴν ἀμαρτία, πού ἀποτολμήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ στόν παράδεισο, Χριστέ Θεέ μας, σχίσε καὶ τὸ γραμμάτιο τῶν ἀμαρτιῶν μας καὶ σῶσε μας.

Στίχ. Δέξου, Θεέ μου, στά αὐτιά σου τὴν προσευχή μου, καὶ μὴ παραβλέψεις τὴ δέησή μου.

Στίχ. Ἐγὼ ἔκραξα πρὸς τὸν Θεό, καὶ ὁ Κύριος μέ ἄκουσε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ δέν ἔχομε παρησία (θάρρος) ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν μας ἀμαρτημάτων, ἐσὺ παρακάλεσε αὐτόν πού γεν-

δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλά γὰρ ἰσχύει
δέησις Μητρός πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης. Μὴ
παρίδῃς ἀμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ πάνσεμνος, ὅτι
ἐλεήμων ἐστὶ, καὶ σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν
ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Τῇ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ.

(Ἡ Προφητεία μετὰ τοῦ τροπαρίου).

Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρομοί
σου, Κύριε, ὅτι ἐπτώχευσάμεν σφόδρα· βοήθησον
ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ
ὀνόματός σου. Κύριε, ῥῦσαι ἡμᾶς, καὶ ἰλάσθητι ταῖς
ἀμαρτίαις ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνοματός σου.

Τρισάγιον. (Σελίς 15-16).

Τροπάρια.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ
Θεός, ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας
ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη κράζοντα·
Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα Πατρί...

Τὴν ἀχραντὸν Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν
Ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων
ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, βουλήσει γὰρ ἠυδόκησας
σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὖς
ἔπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν
εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαρᾶς ἐπλήρωσας τὰ
πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ
σῶσαι τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

(Τῇ Δευτέρῃ, Τρίτῃ καὶ Πέμπτῃ).

νήθηκε ἀπὸ σένα, Θεοτόκε Παρθένε· Γιατί ἔχει πολὺ μεγάλη
δύναμη ἢ προσευχὴ τῆς Μητέρας, γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν Κύ-
ριο. Μὴ παραβλέψῃς, Πάνσεμνη, τίς ἰκεσίες ἡμῶν τῶν
ἀμαρτωλῶν, διότι εἶναι ἐλεήμων καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς σώζει,
αὐτὸς ποὺ καταδέχθηκε νὰ πάθει γιὰ μᾶς.

Κατὰ τὴ Μεγάλῃ Σαρακοστῇ.

(Ἡ Προφητεία μετὰ τὸ τροπάριό της).

Ἄς μᾶς προλάβουν γρήγορα τὰ ἐλέη σου, Κύριε, γιατί
εἴμαστε πολὺ φτωχοὶ (ταλαιπωρημένοι)· Βοήθησέ μας, Θεέ
Σωτήρα μας, γιὰ τὴ δόξα τοῦ ὀνόματός σου· Κύριε, λύτρωσέ
μας καὶ συγχώρησε τίς ἀμαρτίες μας, γιὰ χάρι τοῦ ὀνόματός
σου.

Τρισάγιον. (Σελίδα 15-16).

Τροπάρια.

Πραγματοποίησες σωτηρία στή μέση τῆς γῆς, Χριστέ
Θεέ μας· ἄπλωσες ἐπάνω στό Σταυρό τὰ ἀμόλυντα χέρια
σου, γιὰ νὰ συγκεντρώσεις ὅλα τὰ ἔθνη ποὺ κράζουν· Κύριε,
δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα Πατρί...

Τὴν ἀμόλυνη εἰκόνα σου προσκυνοῦμε, Ἀγαθέ, ζητών-
τας συγχώρησιν τῶν πταισμάτων μας, Χριστέ Θεέ μας· Διότι
μέ τὴ θέλησή σου καταδέχθηκες, νὰ ἀνεβῆς μετὰ τὸ σῶμα σου
στό Σταυρό, γιὰ νὰ λυτρώσεις αὐτοὺς ποὺ ἔπλασες, ἀπὸ τὴ
σκλαβιά τοῦ ἐχθροῦ. Γι' αὐτὸ εὐχαρίστως φωνάζουμε σ'
ἐσένα· Γέμισες ἀπὸ χαρὰ τὰ πάντα, Σωτήρα μας, ἐρχόμενος,
γιὰ νὰ σώσεις τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

(Δευτέρῃ, Τρίτῃ καὶ Πέμπτῃ).

Εὐσπλαχνίας ὑπάρχουσα πηγή, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς, Θεοτόκε· βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς πο-
τε ὁ Γαβριήλ, ὁ τῶν ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

(Τῇ Τετάρτῃ καὶ Παρασκευῇ).

Ὑπερδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, ὑμνοῦμέν σε, διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου, κατεβλήθη ὁ ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθνηκε, νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν, τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν, διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Κύριε ἐλέησον Μ'. (40).

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... (Σελίς 146-147).

Εὐχή.

Θεέ, καὶ Κύριε τῶν δυνάμεων καὶ πάσης κτίσεως Δημιουργέ, ὁ διὰ σπλάγχνα ἀνεικάστου ἐλέους σου τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταπέμψας ἐπὶ σωτηρία τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σταυροῦ τὸ χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν διαρρήξας, καὶ θριαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους. Αὐτὸς Δέσποτα φιλόφρονε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τὰς εὐχαριστηρίους ταύτας, καὶ ἱκετηρίους ἐντεύξεις, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ὀλεθρίου καὶ σκοτεινοῦ παραπτώματος, καὶ πάντων τῶν

Ἐπειδὴ εἶσαι πηγή τῆς εὐσπλαχνίας, κάνε μας ἀξιους συμπαθείας, Θεοτόκε· Ρίξε σπλαχνικὸ βλέμμα στὸν λαὸ πού ἁμαρτήσε, δεῖξε ὅπως πάντα τὴ δύναμή σου· Διότι ἐλπίζοντας σ' ἐσένα σοῦ φωνάζουμε τό Χαῖρε, ὅπως κάποτε ὁ Γαβριήλ, ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἀσωμάτων.

(Τὴν Τετάρτῃ καὶ Παρασκευῇ).

Εἶσαι ὑπερβολικὰ δοξασμένη, Θεοτόκε Παρθένε, γι' αὐτὸ σέ ὑμνοῦμε· Διότι μέ τό Σταυρό τοῦ Υἱοῦ σου νικήθηκε ὁ ἄδης καὶ ὁ θάνατος πέθανε· Ἐνῶ ἡμασταν νεκροί, ἀναστηθήκαμε καὶ γίναμε ἀξιοὶ γιὰ τὴν αἰώνια ζωή· Πήραμε τὸν παράδεισο, τὴν ἀρχαία ἀπόλαυση. Γι' αὐτὸ δοξολογοῦμε εὐχαριστώντας τό Χριστό τὸν Θεό μας, ὡς δυνατὸν καὶ μόνον πολυέλεο.

Κύριε ἐλέησον. Μ'. (40 φορές).

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ...». (Σελίδα 146-147).

Εὐχή.

Θεέ καὶ Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ Δημιουργέ ὅλης τῆς κτίσεως, Ἐσύ πού ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ ἀνυπολογίστου ἐλέους σου, ἔστειλες τό Μονογενῆ σου Υἱό, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ γένους μας, καὶ μέ τὸν Τίμιο Σταυρό σου ἔσχισες τό γραμματίο τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ ἐξευτέλισες θριαμβευτικά τίς ἀρχές καὶ ἐξουσίες τοῦ σκότους· ἐσύ ὁ ἴδιος, Κύριε, δεξοῦ τίς εὐχαριστήριες αὐτές καὶ ἱκετευτικές προσευχές ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ γλύτωσέ μας ἀπὸ κάθε σκοτεινὸ καὶ ὀλέθριο σφάλμα, καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ὀρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθροὺς μας, πού ζητοῦν νὰ μᾶς κάνουν κακό. Κάρφωσε (ἀκίνητοποίησε) μέ τό δικό σου φόβο τίς σαρκικές μας ἐπιθυμίες, καὶ μὴν ἀφήνεις νὰ

κακῶσαι ἡμᾶς ζητούντων ὄρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους, ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας, ἀλλὰ τῷ πόθῳ σου τρῶσον ἡμῶν τὰς ψυχάς. Ἴνα διὰ παντὸς πρὸς σὲ ἀτενίζοντες, καὶ τῷ παρὰ σοῦ φωτὶ ὀδηγούμενοι, σὲ τὸ ἀπρόσιτον καὶ αἴδιον κατοπτεύοντες φῶς, ἀκατάπαυστόν σοι τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπωμεν, τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, σὺν τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

παρεκτραποῦν οἱ καρδιές μας σὲ λόγους ἢ σὲ λογισμοὺς πονηρίας· Ἀλλὰ μέ τό δικό σου πόθο τραυμάτισε (καί αιχμαλώτισε) τίς ψυχές μας. Ὅστε ἀτενίζοντας γιά πάντα σ' ἐσένα, καὶ ὀδηγούμενοι ἀπό τό δικό σου φῶς, βλέποντας μέ προσοχή ἐσένα τό ἀπρόσιτο (τό ἀπλησίαστο) καί αἰώνιο φῶς, νά ἀναπέμπουμε τήν ἀκατάπαυστη δοξολογία καί εὐχαριστία σ' ἐσένα τόν Ἄναρχο Πατέρα, μαζί μέ τόν Μονογενῆ σου Υἱό καί τό Ἅγιο καί ἀγαθό καί ζωοποιό σου Πνεῦμα, τώρα καί πάντοτε καί στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.